

DECYZJE

DECYZJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY NR 994/2012/UE

z dnia 25 października 2012 r.

w sprawie ustanowienia mechanizmu wymiany informacji w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii między państwami członkowskimi a państwami trzecimi

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 194,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą ⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rada Europejska wezwała państwa członkowskie do przekazywania Komisji informacji, począwszy od dnia 1 stycznia 2012 r., o ich wszystkich nowych i obowiązujących dwustronnych umowach z państwami trzecimi w dziedzinie energii. Komisja powinna udostępniać te informacje wszystkim pozostałym państwom członkowskim w odpowiedniej formie, uwzględniając konieczność ochrony szczególnie chronionych informacji handlowych.
- (2) Art. 4 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) zobowiązuje państwa członkowskie do przyjmowania wszelkich właściwych środków w celu zapewnienia wykonania zobowiązań wynikających z Traktatów lub aktów instytucji Unii. Państwa członkowskie powinny zatem unikać wszelkich niezgodności między prawem unijnym a umowami międzyrządowymi zawartymi między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, lub powinny takie niezgodności eliminować.
- (3) Dla właściwego funkcjonowania rynku wewnętrznego energii konieczne jest, aby energia importowana do Unii podlegała w pełni zasadom ustanawiającym rynek wewnętrzny energii. Nieprawidłowo funkcjonujący rynek wewnętrzny energii stawia Unię w ryzykownej i niekorzystnej sytuacji pod względem bezpieczeństwa dostaw

energii, a także uniemożliwia konsumentom europejskim i przemysłowi europejskiemu czerpanie wynikających z niego potencjalnych korzyści. Wysoki stopień przejrzystości umów między państwami członkowskimi a państwami trzecimi w dziedzinie energii umożliwiłby Unii podejmowanie skoordynowanych działań, w duchu solidarności, w celu zapewnienia zgodności takich umów z prawem Unii i skutecznego zabezpieczenia przez nie dostaw energii. Taka przejrzystość byłaby korzystna również dla wewnątrzunijnej współpracy w zakresie stosunków zewnętrznych w dziedzinie energii oraz przyczyniłaby się do osiągnięcia długofalowych celów polityki unijnej w obszarze energii, klimatu i bezpieczeństwa dostaw energii.

- (4) W związku z tym powinien zostać stworzony nowy mechanizm wymiany informacji. Powinien on obejmować jedynie umowy międzyrządowe, które mają wpływ na rynek wewnętrzny energii lub na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii, gdyż te dwie sprawy są ze sobą wewnętrznie powiązane. Wstępna ocena tego, czy umowa międzyrządowa lub inny tekst, do którego wyraźnie odnosi się umowa międzyrządowa, ma wpływ na rynek wewnętrzny energii lub na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii, powinna leżeć w gestii państw członkowskich; w przypadku wątpliwości państwa członkowskie powinny zasięgać rady Komisji. Co do zasady umowy, które wygasły lub nie są już stosowane, nie mają wpływu na rynek wewnętrzny energii ani na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii, i tym samym nie powinny być objęte tym mechanizmem wymiany informacji. Mechanizm wymiany informacji powinien obejmować w szczególności wszystkie umowy międzyrządowe, które mają wpływ na dostawy gazu, ropy naftowej i energii elektrycznej za pośrednictwem stałej infrastruktury lub które mają wpływ na wielkość importu energii do Unii.
- (5) Umowy międzyrządowe, które muszą być zgłaszane Komisji w całości na podstawie innych aktów unijnych, powinny być wyłączone z mechanizmu wymiany informacji. To zwolnienie nie powinno jednak dotyczyć umów międzyrządowych z krajami trzecimi, które mają wpływ na rozwój i wykorzystanie infrastruktury gazowej i dostawy gazu i które muszą być zgłaszane Komisji zgodnie z art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 994/2010 z dnia 20 października 2010 r. w sprawie środków zapewniających bezpieczeństwo dostaw gazu ⁽³⁾. Takie umowy

⁽¹⁾ Dz.U. C 68 z 6.3.2012, s. 65.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 13 września 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 4 października 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 295 z 12.11.2010, s. 1.

- powinny być zgłaszane zgodnie z przepisami niniejszej decyzji. Aby uniknąć powielania działań, zgłoszenie przekazane zgodnie z niniejszą decyzją należy uznać za spełniające obowiązek określony w art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 994/2010.
- (6) Zakres stosowania niniejszej decyzji nie powinien obejmować umów międzyrządowych dotyczących kwestii wchodzących w zakres Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej.
- (7) Niniejsza decyzja nie ustanawia obowiązków w odniesieniu do umów między przedsiębiorstwami. Nie uniemożliwia ona jednak dobrowolnego zawiadomienia Komisji przez państwa członkowskie o umowach handlowych, do których wyraźnie odsyłają umowy międzyrządowe. Ponadto, ponieważ w umowach handlowych mogą być zawarte postanowienia wykonawcze, operatorzy komercyjni negocjujący umowy handlowe z operatorami z państw trzecich powinni mieć możliwość zwrócenia się o wskazówki do Komisji w celu uniknięcia potencjalnych niezgodności z prawem unijnym.
- (8) Państwa członkowskie powinny przedłożyć Komisji wszystkie obowiązujące umowy międzyrządowe, zarówno te, które weszły już w życie, jak i tymczasowo stosowane, w rozumieniu art. 25 Konwencji wiedeńskiej o prawie traktatów, oraz przedkładać wszelkie nowe umowy międzyrządowe.
- (9) Większy stopień przejrzystości przyszłych umów międzyrządowych w dziedzinie energii, które będą lub są negocjowane między państwami członkowskimi a państwami trzecimi, mógłby przyczynić się do poprawy spójności podejścia państw członkowskich do takich umów, jak również zgodności z prawem unijnym oraz bezpieczeństwa dostaw energii w Unii. W związku z tym państwa członkowskie powinny mieć możliwość poinformowania Komisji o negocjacjach dotyczących nowych umów międzyrządowych lub zmian w obowiązujących umowach międzyrządowych. Jeżeli państwa członkowskie skorzystają z takiej możliwości, Komisja powinna być regularnie informowana o postępach w negocjacjach. Państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwrócenia się do Komisji, aby wzięła udział w negocjacjach jako obserwator.
- Komisja powinna mieć prawo do udziału w negocjacjach, na własny wniosek, jako obserwator, z zastrzeżeniem zgody zainteresowanego państwa członkowskiego. Państwa członkowskie powinny również mieć możliwość wystąpienia do Komisji z wnioskiem o wsparcie podczas negocjacji z państwami trzecimi. W takim przypadku Komisja powinna mieć możliwość udzielenia porad odnośnie do sposobów uniknięcia niezgodności z prawem unijnym oraz zwrócenia uwagi na cele unijnej polityki energetycznej oraz zasadę solidarności między państwami członkowskimi.
- (10) Komisja powinna dokonać oceny zgodności obowiązujących umów międzyrządowych z prawem unijnym. W przypadku braku takiej zgodności państwa członkowskie powinny podjąć wszystkie niezbędne działania w celu znalezienia właściwego rozwiązania i wyeliminowania wykrytej niezgodności.
- (11) W celu zapewnienia większego stopnia przejrzystości i uniknięcia ewentualnego konfliktu z prawem unijnym państwa członkowskie powinny mieć możliwość powiadomienia o Komisji o nowej umowie międzyrządowej z państwem trzecim przed rozpoczęciem lub w trakcie negocjacji. W przypadku gdy państwo członkowskie, które negocjowało umowę międzyrządową, przed zakończeniem negocjacji odpowiednio powiadomiło o tym fakcie Komisję i przedłożyło jej projekt umowy międzyrządowej, Komisja powinna mieć możliwość poinformowania takiego państwa członkowskiego o swej opinii w kwestii zgodności negocjowanej umowy z prawem unijnym. Komisja ma prawo do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zgodnie z art. 258 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) w przypadku uznania, że państwo członkowskie nie wykonało swych zobowiązań, które ciąży na nim na mocy TFUE.
- (12) Wszystkie ostateczne, ratyfikowane umowy międzyrządowe objęte niniejszą decyzją powinny być przekazywane Komisji w celu umożliwienia udostępnienia informacji wszystkim pozostałym państwom członkowskim.
- (13) Komisja powinna udostępniać wszystkie uzyskane informacje wszystkim pozostałym państwom członkowskim w bezpiecznej postaci elektronicznej. Komisja powinna uwzględniać wnioski państw członkowskich o traktowanie przekazanych jej informacji jako poufnych. Wnioski o zachowanie poufności nie powinny jednak ograniczać dostępu samej Komisji do informacji poufnych, gdyż Komisja musi dysponować pełnymi informacjami na potrzeby własnej oceny. Komisja powinna być odpowiedzialna za zagwarantowanie stosowania klauzuli poufności. Wnioski o zachowanie poufności powinny pozostawać bez uszczerbku dla prawa dostępu do dokumentów przewidzianego w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji ⁽¹⁾.
- (14) Jeżeli państwo członkowskie traktuje umowę międzyrządową jako poufną, powinno przedstawić Komisji jej streszczenie w celu udostępnienia takiego streszczenia pozostałym państwom członkowskim.
- (15) Stała wymiana informacji na temat umów międzyrządowych na poziomie Unii powinna umożliwić opracowanie najlepszych praktyk. Na podstawie tych najlepszych praktyk Komisja, w stosownych przypadkach we współpracy z Europejską Służbą Działań Zewnętrznych (ESDZ) w odniesieniu do polityki zewnętrznej Unii, powinna opracować opcjonalne klauzule wzorcowe do stosowania w umowach międzyrządowych między państwami członkowskimi a państwami trzecimi. Stosowanie takich klauzul wzorcowych powinno zapobiegać niezgodności umów międzyrządowych z prawem unijnym, w szczególności prawem konkurencji i przepisami rynku wewnętrznego energii, oraz niezgodności z umowami międzynarodowymi zawartymi przez Unię. Ich stosowanie powinno być opcjonalne, zaś ich treść powinna być możliwa do dostosowania w zależności od konkretnych okoliczności.

(1) Dz.U. L 145 z 31.5.2001, s. 43.

- (16) Zważywszy na fakt istnienia rynku wewnętrznego energii oraz cele polityki energetycznej Unii, państwa członkowskie powinny odpowiednio uwzględniać te cele przy negocjowaniu międzyrządowych umów w dziedzinie energii mających następstwa dla polityki energetycznej Unii.
- (17) Lepsza wzajemna wiedza na temat obowiązujących i nowych umów międzyrządowych powinna umożliwić lepszą koordynację w kwestiach energetycznych między samymi państwami członkowskimi oraz między państwami członkowskimi a Komisją. Taka usprawniona koordynacja powinna umożliwiać państwom członkowskim pełne korzystanie ze znaczenia politycznego i gospodarczego Unii oraz umożliwiać Komisji przedstawianie propozycji rozwiązań problemów zidentyfikowanych w obszarze umów międzyrządowych.
- (18) Komisja powinna ułatwiać koordynację między państwami członkowskimi i zachęcać do niej, w celu wzmocnienia ogólnej strategicznej roli Unii w oparciu o silne i skuteczne skoordynowane podejście wobec państw producenckich, tranzytowych i konsumenckich.
- (19) Mechanizm wymiany informacji, włącznie z ocenami, jakich mają dokonać państwa członkowskie w związku z jego wdrażaniem, pozostaje bez uszczerbku dla stosowania przepisów Unii w zakresie uchybień zobowiązaniom państwa członkowskiego, pomocy państwa i konkurencji.
- (20) Komisja powinna ocenić, czy niniejsza decyzja jest wystarczająca i skuteczna pod względem zapewniania zgodności umów międzyrządowych z prawem unijnym oraz wysokiego poziomu koordynacji między państwami członkowskimi w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii.
- (21) Ponieważ cel niniejszej decyzji, a mianowicie wymiana informacji między państwami członkowskimi i Komisją odnośnie do umów międzyrządowych w dziedzinie energii, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, a ze względu na skutki niniejszej decyzji możliwe jest lepsze jego osiągnięcie na poziomie Unii, Unia może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 TUE. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza decyzja nie wykracza poza to, co jest niezbędne do osiągnięcia tego celu,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i zakres stosowania

1. Niniejsza decyzja ustanawia mechanizm wymiany informacji między państwami członkowskimi a Komisją w odniesieniu do umów międzyrządowych w dziedzinie energii, zgodnie z definicją w art. 2, w celu zoptymalizowania funkcjonowania wewnętrznego rynku energii.
2. Niniejsza decyzja nie ma zastosowania do umów międzyrządowych, które już podlegają w całości innym szczegółowym procedurom zgłaszania na mocy prawa unijnego.

Niezależnie od akapitu pierwszego niniejsza decyzja ma zastosowanie do umów międzyrządowych, które muszą być zgłaszane Komisji zgodnie z art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 994/2010.

Artykuł 2

Definicje

Na użytek niniejszej decyzji stosuje się następujące definicje:

- 1) „umowa międzyrządowa” oznacza prawnie wiążącą umowę między jednym państwem członkowskim lub ich większą liczbą a jednym państwem trzecim lub ich większą liczbą, która ma wpływ na działanie lub funkcjonowanie rynku wewnętrznego energii bądź na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii; jednakże w przypadku gdy w zakresie takiej wiążącej prawnie umowy wchodzi również inne kwestie, „umowę międzyrządową” stanowią wyłącznie te postanowienia, które dotyczą energii, włącznie z postanowieniami ogólnymi mającymi zastosowanie do takich postanowień dotyczących energii;
- 2) „obowiązująca umowa międzyrządowa” oznacza umowę międzyrządową, która weszła w życie lub jest stosowana tymczasowo przed wejściem w życie niniejszej decyzji.

Artykuł 3

Wymiana informacji między państwami członkowskimi a Komisją

1. W terminie do dnia 17 lutego 2013 r. państwa członkowskie przedkładają Komisji wszystkie obowiązujące umowy międzyrządowe, wraz z załącznikami do nich i zmianami tych umów. W przypadku gdy te obowiązujące umowy wyraźnie odsyłają do innych tekstów, państwa członkowskie przedkładają Komisji również te inne teksty, o ile zawierają one elementy, które mają wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego energii lub na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii. Obowiązek ten nie ma zastosowania do umów między przedsiębiorstwami.

Obowiązujące umowy międzyrządowe, które już przekazano Komisji zgodnie z art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 994/2010 na dzień wejścia w życie niniejszej decyzji, uznaje się za przedłożone na potrzeby niniejszego ustępu, o ile takie przedłożenie spełnia wymogi akapitu pierwszego niniejszego ustępu. W terminie do dnia 17 lutego 2013 r. państwa członkowskie informują Komisję, czy jakkolwiek część takich umów międzyrządowych należy traktować jako poufną i czy przekazane informacje mogą zostać udostępnione innym państwom członkowskim.

Jeżeli państwo członkowskie przedkłada Komisji, zgodnie z niniejszym ustępem, obowiązujące umowy międzyrządowe, które objęte są zakresem stosowania art. 13 ust. 6 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 994/2010, uznaje się, że spełniło ono wymóg przekazania zawarty w tym artykule.

2. Jeżeli w wyniku swojej pierwszej oceny Komisja poweźmie wątpliwości co do zgodności umów przedłożonych jej na podstawie ust. 1 z prawem unijnym, w szczególności z unijnym prawem konkurencji i przepisami dotyczącymi wewnętrznego rynku energii, powiadamia ona zainteresowane państwa członkowskie w terminie 9 miesięcy od przedłożenia tych umów.

3. Przed lub podczas negocjacji z państwem trzecim dotyczących umowy międzyrządowej lub zmiany obowiązującej umowy międzyrządowej państwo członkowskie może poinformować Komisję pisemnie o celach negocjacji i o postanowieniach będących przedmiotem negocjacji oraz może przekazać Komisji inne istotne informacje. W przypadku takiego powiadomienia Komisji o negocjacjach zainteresowane państwo członkowskie regularnie informuje Komisję o postępie w negocjacjach.

Zainteresowane państwo członkowskie informuje Komisję, czy informacje przekazane zgodnie z akapitem pierwszym mogą być udostępnione wszystkim pozostałym państwom członkowskim. W przypadku gdy dane państwo członkowskie wskazało, że informacje takie mogą zostać udostępnione, Komisja udostępnia otrzymane informacje wszystkim pozostałym państwom członkowskim w bezpiecznej postaci elektronicznej, z wyjątkiem części poufnych wskazanych zgodnie z art. 4.

4. W przypadku powiadomienia Komisji przez państwo członkowskie o negocjacjach zgodnie z ust. 3 Komisja może ona udzielić danemu państwu członkowskiemu wskazówek dotyczących sposobu uniknięcia niezgodności negocjowanej umowy międzyrządowej lub zmiany obowiązującej umowy międzyrządowej z prawem unijnym.

5. Z chwilą ratyfikacji umowy międzyrządowej lub zmiany umowy międzyrządowej zainteresowane państwo członkowskie przedkłada Komisji umowę międzyrządową lub zmianę umowy, łącznie z wszelkimi załącznikami do umowy lub zmiany umowy.

W przypadku gdy umowa międzyrządowa lub zmiana umowy międzyrządowej wyraźnie odsyłają do innych tekstów, państwa członkowskie przedkładają również te inne teksty, o ile zawierają one elementy, które mają wpływ na funkcjonowanie rynku wewnętrznego energii lub na bezpieczeństwo dostaw energii w Unii. Obowiązek ten nie ma jednak zastosowania w odniesieniu do umów między przedsiębiorstwami.

6. Bez uszczerbku dla ust. 7 niniejszego artykułu i art. 4 Komisja udostępnia wszystkim pozostałym państwom członkowskim, w bezpiecznej postaci elektronicznej, dokumenty otrzymane zgodnie z ust. 1 i 5.

7. Jeżeli dane państwo członkowskie zwróci się do Komisji, zgodnie z art. 4, by nie udostępniała obowiązującej umowy międzyrządowej, zmiany obowiązującej umowy międzyrządowej lub nowej umowy międzyrządowej innym państwom członkowskim, to w takim przypadku udostępnia ono streszczenie przekazanych informacji. Streszczenie takie zawiera co najmniej następujące informacje dotyczące danej umowy lub zmiany:

- a) przedmiot;
- b) cel i zakres stosowania;
- c) okres obowiązywania;
- d) strony umowy;
- e) informacje dotyczące głównych elementów.

Komisja udostępnia streszczenie w formie elektronicznej wszystkim pozostałym państwom członkowskim.

Artykuł 4

Poufność

1. Przekazując Komisji informacje zgodnie z art. 3 ust. 1–6, państwo członkowskie może wskazać, czy którekolwiek z informacji, handlowych lub innych, których ujawnienie może być ze szkodą dla działalności zaangażowanych stron, należy traktować jako poufne, oraz czy przekazane informacje mogą być udostępnione innym państwom członkowskim. Komisja przestrzega takich wskazań.

2. Wnioski o zachowanie poufności zgodnie z niniejszym artykułem nie ograniczają dostępu samej Komisji do informacji poufnych. Komisja zapewnia, aby dostęp do informacji poufnych był ściśle ograniczony do służb Komisji, dla których dostęp do informacji jest absolutnie niezbędny.

Artykuł 5

Wsparcie ze strony Komisji

W przypadku gdy państwo członkowskie powiadamia Komisję zgodnie z art. 3 ust. 3, może ono wystąpić do Komisji z wnioskiem o wsparcie w takich negocjacjach.

Na wniosek zainteresowanego państwa członkowskiego lub na wniosek Komisji i za pisemną zgodną zainteresowanego państwa członkowskiego Komisja może uczestniczyć w negocjacjach jako obserwator.

W przypadku udziału w negocjacjach w charakterze obserwatora Komisja może udzielić zainteresowanemu państwu członkowskiemu porad dotyczących sposobu uniknięcia niezgodności negocjowanej umowy międzyrządowej lub zmiany umowy z prawem unijnym.

Artykuł 6

Ocena zgodności

1. Jeżeli państwo członkowskie podczas negocjacji dotyczących umowy międzyrządowej lub zmiany obowiązującej umowy międzyrządowej na podstawie własnej oceny nie jest w stanie dokonać rozstrzygającego ustalenia w kwestii zgodności negocjowanej umowy międzyrządowej lub zmiany umowy z prawem unijnym, informuje o tym Komisję przed zakończeniem negocjacji oraz przedkłada jej projekt umowy lub zmiany umowy wraz z wszelkimi załącznikami.

2. W terminie czterech tygodni od dnia otrzymania projektu umowy lub zmiany umowy, wraz z załącznikami do nich, Komisja powiadamia zainteresowane państwo członkowskie o wszelkich wątpliwościach co do zgodności negocjowanej umowy międzyrządowej lub zmiany umowy z prawem unijnym. W przypadku braku odpowiedzi Komisji w tym terminie uznaje się, że nie zgłosiła ona żadnych wątpliwości.

3. W przypadku gdy Komisja powiadomi zainteresowane państwo członkowskie zgodnie z ust. 2 o swoich wątpliwościach, powiadamia ona zainteresowane państwo członkowskie o swej opinii co do zgodności projektu umowy lub zmiany umowy z prawem unijnym w terminie dziesięciu tygodni od dnia otrzymania projektu zgodnie z ust. 2 (okres badania).

Okres badania może zostać przedłużony za zgodą zainteresowanego państwa członkowskiego. W przypadku braku opinii Komisji w okresie badania uznaje się, że Komisja nie wniosła żadnych zastrzeżeń.

4. Terminy, o których mowa w ust. 2 i 3, zostają skrócone w porozumieniu z Komisją, o ile jest to uzasadnione okolicznościami.

Artykuł 7

Koordinacja między państwami członkowskimi

Komisja ułatwia i wspiera koordynację między państwami członkowskimi w celu:

- a) przeprowadzania przeglądu zmian w zakresie umów międzyrządowych oraz dążenia do zgodności i spójności w stosunkach zewnętrznych Unii w zakresie energii z państwami będącymi producentami, państwami tranzytowymi i państwami będącymi odbiorcami;
- b) rozpoznawania wspólnych problemów związanych z umowami międzyrządowymi oraz analizowania odpowiednich działań służących rozwiązywaniu tych problemów i, w stosownych przypadkach, proponowania rozwiązań;
- c) opracowywania, na podstawie najlepszych praktyk i po konsultacji z państwami członkowskimi, opcjonalnych wzorcowych klauzul, których zastosowanie przyczyniłoby się do znacznej poprawy zgodności przyszłych umów międzyrządowych z prawem unijnym;
- d) wspierania w stosownych przypadkach sporządzania wielostronnych umów międzyrządowych, które obejmują wiele państw członkowskich lub Unię jako całość.

Artykuł 8

Sprawozdawczość i przegląd

1. Do dnia 1 stycznia 2016 r. Komisja przedkłada sprawozdanie na temat stosowania niniejszej decyzji Parlamentowi Europejskiemu, Radzie i Europejskiemu Komitetowi Ekonomiczno-Społecznemu.

2. W sprawozdaniu ocenia się w szczególności, w jakim stopniu niniejsza decyzja przyczynia się do zgodności umów międzyrządowych z prawem unijnym oraz do wysokiego poziomu koordynacji między państwami członkowskimi w odniesieniu do umów międzyrządowych. Ponadto ocenia się w nim wpływ niniejszej decyzji na negocjacje państw członkowskich z państwami trzecimi oraz czy zakres stosowania niniejszej decyzji i określone w niej procedury są odpowiednie.

3. Po przedstawieniu pierwszego sprawozdania, o którym mowa w ust. 1 niniejszego artykułu, Komisja co trzy lata przekazuje Parlamentowi Europejskiemu i Radzie sprawozdanie w sprawie informacji otrzymanych zgodnie z art. 3, uwzględniając przy tym należyte przepisy niniejszej decyzji dotyczące poufności.

Artykuł 9

Wejście w życie

Niniejsza decyzja wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 10

Adresaci

Niniejsza decyzja skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 25 października 2012 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący